

עפ"ג 21817/11/13 - ז.ה. נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

19 מרץ 2014
עפ"ג 21817-11-13

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט י. צלקובניק
כב' השופטת י. רז-לוי

ז.ה.

נגד

מדינת ישראל

מהות הערעור: ערעור על גזר דינו של בימ"ש השלום בב"ש (בפני כב' השופט בן טולילה) בת.פ.
40560-08-13 מיום 7/11/13

וב"כ עו"ד יוסי לין

ב"כ המשיבה עו"ד שיפר

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים הודה המערער בכך שבהיותו במאסר התקשר לבת זוגו במהלך שבועיים ימים עובר ליום 21/8/13, ואמר לה שהיא זונה ושהיתה עם הרבה גברים. המערער המשיך להתקשר אליה חרף התנגדותה ולמרות שניתקה את רוב השיחות. במעמד האמור, אף איים המערער על המתלוננת בכך שאמר לה שיתן לה לנוח וגם הוא ינוח ושתחפש לה מקום אחר לפני שהוא יצא. בגין מעשיו אלה הורשע המערער בביצוע עבירות איומים ונדון ל-9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, במצטבר לכל עונש מאסר אחר אותו ריצה באותה עת, ול-6 חודשי מאסר על תנאי. מכאן הערעור על חומרת העונש.

לטענת ב"כ המערער, בית משפט קמא טעה הן בקביעת מתחם הענישה והן בקביעת העונש בתוך המתחם שנקבע. לעמדת המערער האמירות שנאמרו על ידי המערער אינן מן הרף העליון ועל כן אינן מצדיקות, לכשעצמן ובמנותק מנסיבותיו של המערער, קביעת רף ענישה כפי שנקבע על ידי ביהמ"ש בין חודשיים מאסר בפועל ל-10 חודשים. לעמדתו, מתחם העונש אינו מחייב לא את הרף התחתון וממילא גם לא את הרף העליון. ובאשר לנסיבותיו של המערער טען ב"כ המערער, כי נסיבות אלה לא נלקחו כולן בחשבון בוודאי לא נלקחה בחשבון ההודאה בעובדות והחיסכון בהעדת המתלוננת, כאשר לא היה מקום להטיל כמעט את הרף המקסימלי במתחם שנקבע.

ב"כ המשיבה, סבר כי העונש שהוטל הינו סביר וביקש שלא להתערב בו.

בית משפט השלום בחן את כל הנסיבות שהועלו על ידי ההגנה, הן בפנינו והן בפניו ואיזן בין כל הנסיבות הרלוונטיות, הן כאשר קבע את מתחם הענישה והן כאשר קבע את העונש הספציפי. בית המשפט ציין כי הערך המוגן בעבירת האיומים נוגע לשמירת חירותו של המאוס, כאשר במקרה שבפנינו, האיומים שהושמעו היו מופנים כלפי בת זוגו של המערער, בעת שהיה נתון במאסר, וזאת לאחר שהורשע ונגזר עונשו בגין עבירות אלימות כלפי אותה מתלוננת. לאמירה המאיימת קדמו שיחות טלפון רבות מהמערער כלפי המתלוננת בהן הטיח בה אמירות שונות ומעליבות.

נסיבות ביצוע העבירות, כאשר אפילו בעת היות המערער במאסר הוא ממשיך בפעילותו הפלילית; נסיבות ביצוע העבירות, כאשר אפילו בעת היות המערער במאסר הוא לא נותן מנוח לבת זוגו, מצדיקות את הענישה המחמירה שהוטלה.

אשר לטענה כי לא נלקחה בחשבון התקופה בה היה המערער עצור אך גם שפוט בתיק הקודם, הרי שעניין זה לא נשמט מבית המשפט והוא נלקח בחשבון בעת הטלת העונש בתוך מתחם העונש ההולם. כפי שנקבע ע"י בית המשפט המחוזי בהרכב אחר, בע.פ. 7317/06 הרי שלא ניתן לנתק את הקשר בין התיק הקודם בעטיו נדון המערער לעונש המאסר לבין התיק הנוכחי בגינו נותן היום את הדין. למעשה, המערער האציל את העבירות הקודמות "תוך הצהרה כי לא סיים את המלאכה", כפי שצוין גם באותו פסק דין. דברים אלה נכונים גם במקרה שבפנינו.

בנסיבות אלה לא מצאנו כי יש להתערב בגזר הדין והערעור נדחה.

<#3#

ניתנה והודעה היום י"ז אדר ב תשע"ד, 19/03/2014 במעמד הנוכחים.

ס.הנשיא, רויטל יפה-	יורם צלקובניק, שופט	יעל רז-לוי, שופטת
כ"ץ		
אב"ד		

הוקלדעלידיטובהשרגא